

Brev från och till medlemmar av familjen Gjörwell växlade åren 1780-1811 Ep...

Gjörwell, Carl Christoffer,

HS Ep. G 12:7

National Library
of Sweden

Stockholm d. 21 Martii 1797.

Min bästa Vän.

Sedan jag så länge drojt att skrifa dig till, borde jag ej mera göra det. Jag läser fjett i hvar rad en förebräelse för det jag ej gjort, det förr, och jag undrar huru jag kunnat försumma ett nöje som jag i detta ögnablick så lifligt njuter.

Allt sedan Din bortresa har jag ej mått bra — mitt humör har varit tungt, och mitt stäckars hjerta, det enda hvar med jag lever och njuter, har blifvit så misshandladt och såradt, att det rättne uppger sin tjenst, och begor sig till hvila.

Men jag vill ej börja med njattspika betraktelser — De komma nog ändå at sig själf innan slutet.

Jag har i så många afseenden skäl att tacka Dig för ditt Säuskap, att jag ej vet hvarmed jag skall börja. Till exempel: Vore jag en Gourmand, skulle jag tacka Dig för Hjersarna på Mäster Anders, och för Karpens och Vindrupsorna på Beckers. Vore jag Drickare skulle jag betygga min arkansla för Communion-vinet och Marasquin, samt för det goda Malaga Muscat som dina Vänner Gyllenram och Kullberg latit mig smaka. Men jag har ju ädlare och vackrare saker att tacka Dig för. — Som Vän tackar jag dig för den godhet, den förtrolighet, och det glada Säuskaps vett hvarmed, Du tracterade mig här, och som i min smak vida ofvergår alla Karp tungor, Vindrupsor och Marasquiner i verlden.

Som Philosoph, tackar jag Dig för de Samtal som
så ofta gävo vingar åt våra Aftonstunder, och lustighet
åt våra Kanflor. Och ändteligen som Njältjukt och
Olycklig, tackar jag Dig för hvar norstken af Lofte som
Du elektriserade fram på mitt ansigte, för hvar minuts
glömska af mina qual som du beredde mig, och för
hvar droppe af trost som Du gjöf i mitt hjertas färi.

Men — du är ej mera här — jag äger ej mer nå-
gon vänlig hand som ser om mina färi, och förbinder
dem, jag förblöder mig därför snart — jag är åter-
lämnad åt mig sjelf, och nöjet af ditt Sällskap tjen-
te blott att låta mig så mycket djupare känna sak-
naden däraf. Jag hade så roligt då du var här.
Denna sällhet, som all annan jordiskt, var så kort:

Om ur det mörkers djup vår Horizont beträcker
en Stjärna strömdom strålar opp,
som anda ned till oss sin milda klarhet stracker,
Och hvilom ej vid detta hopp
i farten af Des ljusa löpp
Snart, snart en evig natt dess rima låga släcker.

Med känsla af en Ufling, last i bojar till händer, och
fötter, som ser en Man fri och glad i en öppen vagn
flyga förbi sin Arrest till nöjet och friheten — med
denna känsla, såg jag Kullberg resa till Norrköping —
Jag kände för första gången afunderens plagor, och Van-
skapen hade mycket att göra innan han förnådade ställa

mig tåpeds. Kullberg är där! tänkte jag - där hos
Lindahl, fjerran från bullret och det gyllene Slafveriet -
sitter kanske nu på Sofkan emellan sin Vår och dess
älskansvärda Fru, ler och skämtar och är lycklig. Eller
ock flyger han som Fjäriln från blomma till blomma,
kring Norrköpings vackra slätter - Kullberg är där!
och jag - jag är här! fastlåst som en Gåterest -
utan någon, utan Vänner, utan blommor. - Nej! ropar
jag då - jag vill också resa! - och i det samma sträcker
jag ut mina armar, flackar och arbetar som den
bundna fogeln, och som han, då jag känner minas
bojors oflitlighet, fanter mitt kuprud och sjunger:

Dig och lid! mitt stackars hjerta!
göm din plåga innom dig!
quat din suck, och dölj din smärta
och förtro dig blott åt mig.
Snart jag kastar Vandrings stafven
snart du komma för till ro -
Där! på andra sidan gräsen
är så godt och lugnt att bo.

Ja! - jag vill - jag skall härifrån - Jag skall resa, om det
också skall bli tu - en annan värld. Jag forgås här -
jag vill andas en annan luft - jag vill se andra an-
sigten - höra andra röster - finna andra hjertan -
Jag vill - jag skall härifrån - Mina band skola slitas
om än mitt hjerta skulle förbloda sig af faret.

Jag kan ej tanka mig något fastigare, än att lepa och
dö här - Lepa bland depa halfmannskior, ett af
de två. Därav eller Skälman - kalla som is, och så
riktiga - så riktiga i att som en Linia dragen efter
en Måffings lineal - så vanliga som dag och natt
om dygnet - och den minsta anomali - den minsta
aprikning från Mänsklighetens stora Stråkvag, för att
plocka en vacker blomma vid dikbradden, Kommer
dem att gapa, och korffa sig, och fördömma. Med
så eländiga begrep om Vänskap, att jag hörde en
härmedagen, då han såg mig ledsen, proponera ett
partie till Lilljeholmen - Kunde då inte den Sten-
karlen se på mig att jag hwarken behofde mat eller
vin, ty hjertat hwarken ater eller dricker, utan Vän-
skap och Sympathie? Eller trodde han att man
förbinder sådana far med Östron och Renskt bleckert?

Se! bästa Lindsahl! så hanterar man den Van-
så uffe Läkare för hjertats sjukdomar finnas här -
Du skulle visst ej göra så med mig om jag vore hos
dig - Men - jag kommer aldrig dit - Jag är förlorad -

Jag har för en Van - det vill säga för en som
jag höll af - exponerat mig - och han - han hade
bedragit mig - och jag tror ej mer på vänskap i
denna världen. - Jag kunde räddas, utan att
min Hjelpare skulle förlora - men jag är för

högmodig att tigga hjälp - och tiden är så kort -
Chicanen väntar mig - han må komma - min
Lycka och mina utgifter äro förstörda - min röle
är utspelt - jag går - jag går - jag vet inte
hvarnt jag går - Men Du vet det, obegripliga Magt!
som gaf mig ett lif som jag aldrig begärde - och
ett hjerta hwars olyckliga fråghet för en lidande
Vän beredt mitt fall.

Jag kan ej komma till Norrköping - inte till
Dig - inte till något - men jag kan komma till
lugnet -

Bland alla dem jag hjälpt - bland alla dem
för hvilka jag velat tomma droppa efter droppa
fall min blod - bland alla dessa ingen, ingen enda
som vill räcka en fallande Vän handen - och 1000 haf,
va likväl lägga handerna lediga - Men det kommer
därat att jag ej ber dem - De förstå mig inte - Och
jag såg likväl på deras blickar, på deras minsta
mine hvad dem felades, läste deras hjertan innantill,
gjorde hvad jag kunde, och rjöb många himlar -

Ofta af mitt hjertas bon betagen,
gjorde jag ett offer för en Vän -
Jag hans tårar - trodde - blif bedragen -
trodde ater, och - bedrogs igen

Hvad tycker du väl om ett sådant brev? hophastast

②

som en Tufvallat - fullt af intet - men det är ett utbrätt
en Volcan från ett brinnande hjerta - Skrifit af en
Vän till en Vän -

Jag kommer inte till Norrköping! - Det första
brev du får af mig, blir förmodligen det sista - ty
Correspondance är en jordisk inrättning - Men jag
lofvade att skrifa dig till - Jag var ej för att det
ej kan bli gladare - Och de som rå för det - och
de skulle skratta på godt om de fick läsa det, och
de skola skratta på men grat, ty jag kan ej öfver-
leva min heder.

Lugna! stilla! tysta gråt!
göm mig undan mina öden!
Vräkt omkring på Lifvets haf,
hjerthats och begärens flät,
Sön af gramelsen och Modern,
lat mig finna lugn i döden!

Bästa Lindahl! hvad du är lycklig - och hvad du
förtjänar att vara det - Lyckan gaf dig fina skänk
Kärleken fina, och Vänskapen fina. Elik! jag har
även ägt alla dessa tre till varmer - Men den första
flydde, och drog med sig den tredje - Den andra
blef dragen, blött för att annu mera föröka min
qual.

Nu bästa Lindahl! då du någon lycklig afför

sitter i din Canapie infattad mellan Karlsten och
 Varriskopen - omfamnad af den ena i din frus bäl,
 och af den andra i, tu exempel, Kullbergs, med ett
 glas af ditt ägta Malaga framför Dig, och med för-
 mögenheten i din bröstficka, då då: tänk på mig -
 tänk på en Vän, som älskade dig, så ont - och som
 då ej mera är tu för sina Vänner - en Vän som
 har ^{att} tacka ett lättroddt men aldrig brottfugigt hjerta
 för sin olycka - en Vän chucanerad, forlorad - fatta
 glaset, låt en tår falla i vinet, och säg: Men
 fans då ingen som med några lumpna hundrade
 örille och kunde rädda den spackars gesser? Och
 drick sedan min Skål, och tala om det vackra väd-
 ret -

Farväl: gode lindeakt! du är om och känslöfull -
 Du skäu beklaga mig - men du är Manniskia -
 du skäu blott beklaga mig - och snart glomma
 mig - Rät förder detta brev - det är ej gjort
 att lasas af någon annan än Dig - icki heller
 gjort, att besvaras - en hälsning från Dig skulle
 likväl gläda mig - ett par rader från Dig, göra
 några oögnabliki dragliga - Farväl - Jag kommer,
 ente tu Norrköping - Jag rejer kan hånda längre,
 mycket längre - men i alla fall rejer jag som

Din Vän, din bästa Vän
 Carl Lindegren

De ce monde & de son ivresse,
de ces feux que je respirois,
des jours que je leur consacrais,
de la Volupté, leur Déesse,
que me reste-t'il ? des regrets.
Tout pour moi fuit dans un nuage :
Les fleurs, dont orna mes cheveux
le Printems ce Dieu de mon âge,
tombent; & de Cyprès affreux
mon front pâle déjà l'ombrage.
Vois-tu dans ce riant jardin,
naître, épanouir cette rose
que des Zéphirs, à peine éclos
caresse le léger effain ?
Elle s'ouvre — on la voit — soudain
le désir sur elle s'attache :
à cette feuille qui la cache
on ravit son jeune trésor :
& sa fraîcheur aimable encort
fourit à la main qui l'arrache.
Tel, parmi les obscurs tableaux
d'une perspective effrayante
autour de mes tristes rideaux
je vois la mort armée, errante
équiper son fer criminel,
& sur ma jeunesse languissante
prête à lever un bras cruel.

Adieu mon cher ami : Charles Lindegren